

Wie of wat zijn wij?

Al weer de laatste Spinsel van een jaar. Het jaar 2015, een gedenkwaardig jaar. Half Europa is op sjouw, moord en doodslag heersen in sommige landen en de vrede is daar ver te zoeken, honger en dorst heersen nog in heel veel landen, enge ziektes teisteren weer andere contreien van onze aardbol. En wij in West Europa hebben het voorrecht in welvaart en rijkdom ons leven te leiden, maar voor velen kan dat ook lijden zijn.

In deze donkere dagen is het de gewoonte om nog eens terug te kijken op het jaar dat we achter ons laten. Wat heeft het gebracht aan goede en kwade zaken? Heeft het aan onze verwachtingen voldaan of juist niet? Mogen we

heel erg veel, veel, minder veel, een beetje of niet tevreden terugkijken? Ik doe daar dit jaar nu eens niet aan mee en wil mijn blik op de toekomst richten!

Hebben wij ouderen dan (nog) een toekomst? zullen velen zich afvragen. Ik denk dat de meesten denken dat dit niet het geval is, omdat ze al een eerbiedwaardige leeftijd hebben bereikt of daarheen op weg zijn als of niet gesteund door de steun van een stok of rollator. Een kleinere groep denkt van wel, want wat de dag van morgen hen zal brengen, ligt immers in de toekomst verborgen. En wat Mark en Diederik nog voor ons in petto hebben is helemaal een toekomstvisioen en in nevelen gehuld, want denkt u wel dat visioenen niet alleen mooi kunnen zijn maar ook vervelend. Zelfs daarin is het niet altijd rozengeur en maneschijn.

Ik maak me toch wel zorgen over onze toekomst, want de verhoging van de pensioengerechtigde leeftijd heeft wel consequenties. Neem nu alleen al eens onze naamgeving. Tot voor zo een jaar of tien was dat niet zo'n probleem. Je werd vijftenzestig jaar en ging dan met pensioen en werd je een bejaarde. En bewoog je wat zwalkend voort, hield je je handen wat vaker tegen de oren en verloor je steeds meer je haar, dan begon je al na te denken of je wel of niet naar het bejaardenhuis zou gaan, waar je eventueel als hoogbejaarde afscheid van deze aardkloot zou nemen. Om het voor ons niet al te erg te maken dat je ouder werd, werd je dan tot de 'ouden van dagen' gerekend. De laatste jaren zijn we als 'ouderen' of 'senioren' in zwang. Mensen die denken dat je, zodra je een 'bejaarde' bent geworden, niets meer kan, van top tot teen beeft, het water uit je mond laat lopen, noemen je dan een 'ouwetje', 'oudje', 'oud mensje', 'besje' of 'oud besje'. Maar heb je een paar stuivers te verteren en ga je als 'oudere' in warme streken 'overwinteren', dan wordt je van de ene op de andere dag 'pensionado' genoemd. Dat staat beter en hoort bij je status als 'overwinteraar' en beroeps bingspeler. Zijn er nog meer namen voor ons AOW - trekkers te vinden? Ja wel, want afhankelijk van je leeftijdscategorie kun je ook nog 50+ er, 55-plusser, zestigplusser of nog hoger genoemd worden. En natuurlijk heeft de 'straat' voor ons ook diverse namen als: ouwe zeiker, ouwe tang, ouwe zak, oud kreng, ouwe knar en nog heel wat minder fraaie benamingen. Het is maar hoe ze tegen ons aankijken of opkijken of neerkijken. Een rijkdom aan namen voor ons 'ouden van dagen', waar menig jongere medeburger jaloers op is, want voor hun leeftijdscategorie bestaat er niet zo'n keur aan namen. Een puber kunnen ze nog tiener of tiener noemen, maar daarboven houdt het wel op.

Ik schreef al dat vroeger met het bereiken van de leeftijd van 65 jaar al gedacht werd om naar het 'bejaardenhuis' te gaan, kan dat nu al niet meer. Het bejaardenhuis is in de afgelopen jaren al veranderd in een 'rusthuis' of 'verzorgingshuis', waar je alleen nog terecht kon als je 84 of 85 jaar was, en die hun dagen zijn nu ook al geteld. Er kan door de bejaarden niet meer in gerust worden en verzorgd worden ze vaak al lang niet meer of ze moeten hun eigen hulpverleners meebrengen. We kunnen nu nog onderdak vinden in een 'woongroep', 'woongemeenschap', 'serviceflat' of 'residence'. En weten ze geen helemaal geen weg meer met ons, dan trekken we naar onze eindbestemming het 'verpleeghuis'. Maar dan moet je echt al wel 'stokoud' zijn, niet meer kunnen lopen, last hebben van evenwichtsstoornissen of geen 'kind of kraai' meer op de wereld hebben.

Wordt dit echt onze toekomst, vraagt u zich nu bevend van zorgen af. Het hoeft niet als onder de kaasstolp in Den Haag door alle hotemetoten eens goed wordt nagedacht over ONZE toekomst. Niet in eindeloos durende bijeenkomsten met een lopend buffet na, maar in korte sessies, waar ook ECHT

naar ONS geluisterd wordt. Het ‘voor ons, maar zonder ons’ is al op de afvalhoop van de betutteling gegooid.

Ik heb mijn hart weer eens uitgestort en rest me nog u allen ‘Pepernootige Sintdagen’ toe te wensen, gevolgd door een ‘Zalig, Gelukkig en Vredig Kerstfeest’ en een ‘Knallend Afscheid’ van het jaar 2015, zodat we elkaar in 2016 weer in deze Spinsels kunnen ontmoeten.

Augustinus